

Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság

5.Bhar.308/2023/20. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság Budapesten, a 2024. február 16. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

Í T É L E T E T:

A kifosztás büntette és más bűncselekmények miatt vádlott1 és társa ellen indított büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság 2023. augusztus 31. napján kelt 24.Bf.7821/2023/28. számú ítéletét vádlott1 I.r. vádlott vonatkozásában megváltoztatja.

A vádlott1 I.r. vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés büntetést 3 (három) év 6 (hat) hónapra mérsékli.

vádlott1 I.r. vádlott bűnügyi felügyeletének jellegére és időtartamára vonatkozó adatokat, és annak a kiszabott szabadságvesztésbe történő beszámítására vonatkozó rendelkezést mellőzi.

Az ítéletet egyebekben helybenhagyja azzal, hogy vádlott1 I.r. vádlott első ízben elrendelt letartóztatásának befejező időpontja helyesen 2022. március 23. napja, tényleges tartózkodási helye a Szombathelyi Országos Büntetés-végrehajtási Intézet.

A vádlott1 I.r. vádlott által 2023. augusztus 31. napjától a mai napig, 2024. február 16. napjáig letartóztatásban töltött időt is beszámítja a vele szemben kiszabott szabadságvesztés büntetés tartamába.

vádlott1 I.r. vádlottat kötelezi a harmadfokú eljárásban felmerült további 8400 (nyolcezer-négyszáz) forint bűnügyi költség megfizetésére az Állam javára.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS

[1] A kifosztás büntette és más bűncselekmények miatt vádlott1 és társa ellen indított büntetőügyben a Pesti Központi Kerületi Bíróság beismert nyilatkozat elfogadásával a 2023. február 16. napján tartott előkészítő ülésen meghozott ügyszám1. számú ítéletével bűnösnek mondta ki vádlott1 I.r. vádlottat társtettesként elkövetett kifosztás büntetében [Btk. 366. § (1) bekezdés c) pont, (2) bekezdés b) pont], testi sértés büntetében [Btk. 164. § (1) bekezdés, (3) bekezdés] és testi sértés büntetének kísérletében [Btk. 164. § (1) bekezdés, (4) bekezdés a) pont]. Ezért őt halmazati büntetésül 3 év 6 hónap szabadságvesztésre és 4 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát börtönben határozta meg és akként rendelkezett, hogy az I. r. vádlott legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. Beszámította a szabadságvesztésbe az előzetes fogvatartásban és bűnügyi felügyeletben töltött időt. Elrendelte a Pesti Központi Kerületi Bíróság 2021. április 22. napján jogerőre emelkedett ügyszám2 számú ítéletével és a Pesti Központi Kerületi Bíróság 2021. április 27. napján jogerőre emelkedett ügyszám3 számú határozatával kiszabott szabadságvesztések végrehajtását.

[2] vádlott2 – helyesen – vádlott2 II. r. vádlottat bűnösnek mondta ki társtettesként elkövetett kifosztás büntetében [Btk. 366. § (1) bekezdés c) pont, (2) bekezdés b) pont]. Ezért őt 1 év szabadságvesztésre és 1 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát börtönben határozta meg, továbbá megállapította, hogy az I. r. vádlott legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. Beszámította az előzetes fogvatartásban töltött időt.

[3] Kötelezte vádlott1 I.r. vádlottat 325.450,- forint, míg vádlott2 II.r. vádlottat 67.788,- forint bűnügyi költség megfizetésére.

[4] Az ítélet ellen az ügyész mindkét vádlott terhére, súlyosításért, a kiszabott szabadságvesztés büntetés és közügyektől eltiltás mellékbüntetés tartamának felemelése, míg az I.r. vádlott védője, továbbá vádlott2 II.r. vádlott és védője enyhítésért jelentettek be fellebbezést.

[5] Az ellentétes irányú perorvoslatok folytán eljáró Fővárosi Törvényszék, mint másodfokú bíróság a 2023. augusztus 31. napján meghozott, 24.Bf.7821/2023/28. számú ítéletével az elsőfokú ítéletet megváltoztatta: vádlott1 I.r. vádlottat a Btk. 164. § (1) bekezdésébe ütköző és a (4) bekezdés a) pontja szerint minősülő aljas indokból elkövetett könnyű testi sértés büntetének kísérlete miatt emelt vád alól felmentette, míg I.r. vádlott kifosztás büntetéként értékelt cselekményét a Btk. 346. § (1) bekezdés a) pontjába ütköző okirattal visszaélés vétségének is minősítette. Az I.r. vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés tartamát 4 év 6 hónapra, a közügyektől eltiltást 5 évre súlyosította.

Rendelkezett továbbá az I.r. vádlott által az elsőfokú ítélet meghozatalától a másodfokú ítélet kihirdetéséig letartóztatásban töltött idő beszámításáról, valamint a másodfokú eljárásban keletkezett bünygyi költség viseléséről.

[6] A másodfokú ítélet ellen három munkanap fenntartását követően a törvényes határidőn belül I.r. vádlott védője a kiszabott büntetés enyhítése érdekében jelentett be fellebbezést. A határozat kézbesítés útján történt közlését követően az ügyész, valamint vádlottl I. rendű vádlott az ítéletet tudomásul vette. A II.r. vádlott vonatkozásában a harmadfokú eljárás lehetősége nem nyílt meg, így az ítélet vádlott2t érintően másodfokon jogerőre emelkedett.

[7] A védő fellebbezésében arra hivatkozott, hogy a másodfokú bíróság a megváltozott minősítés ellenére szintén nem a súlyuknak megfelelően értékelte a terhelt javára megállapítható enyhítő körülményeket, ezért a terhelttel szemben a másodfokú bíróság által kiszabott büntetés is eltűlzott.

[8] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség 2023. október 13-án kelt BF.686/2023/4. számú átiratában indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla, mint harmadfokú bíróság a Fővárosi Törvényszék, mint másodfokú bíróság 24.Bf.7821/2023/28. számú ítéletét a Be. 624. § (1) bekezdése alapján változtassa meg: a beszámításra vonatkozó ítéleti rendelkezést, valamint az I.r. vádlott előzetes fogva tartására vonatkozó adatokat a pontosítsa, továbbá a kiszabott szabadságvesztésbe rendelje beszámítani I.r. vádlott által a harmadfokú eljárás befejezéséig letartóztatásban töltött időt, egyebekben a másodfokú ítéletet hagyja helyben.

[9] Az átirat kitért arra, hogy a Be. 615. § (2) bekezdés b) pontja alapján az I.r. vádlott vonatkozásában megnyílt a harmadfokú eljárás lehetősége és a (3) bekezdés b) pontja alapján a védelmi fellebbezés joghatályos. Rögzítette, hogy a fellebbezés a Be. 621. § (2) bekezdése alapján tanácsülésen elbírállható.

[10] Hangsúlyozta, hogy az eljárási szabályokat az eljárt bíróságok betartották, hatályon kívül helyezésre okot adó abszolút vagy relatív eljárási szabálysértést nem vétettek.

[11] Utalt arra, hogy – bár a másodfokú ítélet felmentő része az ügyészi álláspont szerint anyagi jogszabályt sért – a felülbírálat a Be. 618. § (1) és (2) bekezdésében írtakra terjed ki, a részfelmentő rendelkezés a Be. 618. § (4) bekezdésére tekintettel nem bírálható felül, míg a megalapozottság a Be. 619. § (4) bekezdése alapján nem vizsgálható.

[12] Az ügyészi álláspont szerint a törvényszék által a másodfokú eljárásban irányadóvá tett tényállás alapján a bűnösségre vont következtetések okszerűek, az I.r. vádlott kimondott bűnösséggel érintett cselekményeinek jogi minősítése (beleértve az okirattal visszaélés vétségének a kifosztással halmazatban történő megállapítását is) és a büntetése törvényes.

[13] A másodfokú ítéletnek az egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képező rendelkezéseit ugyancsak törvényesnek tartva kitért arra, az I.r. vádlott vonatkozásában az előzetes fogva tartásban töltött idő beszámításáról szóló rendelkezést pontosítani szükséges. A nyomozás során vádlott1 I.r. vádlott 2022. március 22. napjáig letartóztatásban volt, majd a nyomozási bíró a 16.Bny.1069/2022/5. számú határozatával nevezett ingatlanra korlátozott bűnügyi felügyeletét rendelte el. A Fővárosi BV Intézet tájékoztatása alapján ugyanakkor megállapítható, hogy I.r. vádlott a büntetésvégrehajtási intézetből nem szabadult, mivel rajta fogvatartva tartották a bíróság2 által 38.Szpá.19441/20. számon 10 nap elzárásra átváltoztatott büntetést. A terhelt letartóztatásának ismételt elrendelésére 2022. április 6. napján került sor, így – az ügyészi átirat szerint – az ügyben az I.r. vádlott ténylegesen nem állt bűnügyi felügyelet hatálya alatt, ezért a bűnügyi felügyeletben töltött idő a kiszabott büntetésbe nem számítható be.

[14] A védő a fellebbezését külön írásban nem indokolta.

[15] vádlott1 I.r. vádlott az ügyben nyilvános ülés tartását kérte.

[16] Tekintettel a vádlottak terhére bejelentett fellebbezésre illetőleg arra, hogy a tanácsülés tartásának a Be. 621. § (1) és (2) bekezdésében írt okai nem álltak fenn, az ítéltábla a fellebbezéseket a Be. 620. § (1) bekezdés 2. fordulata szerinti nyilvános ülésen bírálta el.

[17] A nyilvános ülésen az ügyész az átiratban írtakat fenntartotta.

[18] Az I.r. vádlott védője – a fellebbezést fenntartva – előadta, hogy álláspontja szerint a másodfokú bíróság által kiszabott büntetés rendkívül súlyos, de hasonlóképp súlyosnak nevezte az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetést is. Kifogásolta, hogy az eljáró bíróságok a büntetéskiszabásnál irányadó körülményeket nem a súlyuknak megfelelően értékelték, így nem kellő súllyal vették figyelembe védenca mentális állapotát, a kiskorú gyermekének létét, mint objektív enyhítő körülményt és az időmúlást. Összességében a büntetés lényeges enyhítését és az aránytalanul magas bűnügyi költség mérséklését indítványozta.

[19] vádlott1 I.r. vádlott a védője által elmondottakat ismételte meg, továbbá beismerő vallomása enyhítő jellegére hivatkozott.

[20] Az utolsó szó jogán kifejtette, hogy mindig elismerte, hogy ott volt a cselekménykor, a hatósággal együttműködött, azonban olyan bűncselekményt nem tud elismerni, amit nem követett el.

[21] A védő fellebbezése részben alapos.

[22] A Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság megállapította, hogy az ügyben a harmadfokú eljárásnak a Be. 615. § (1) bekezdése és (2) bekezdés b) pontja alapján vádlott I.r. vádlottat érintően helye van, mivel a másodfokú bíróság az elsőfokon bűnösnek kimondott I.r. vádlottat egy – a többivel valóságos anyagi halmazatban álló – bűncselekmény vonatkozásában felmentette, ezáltal az elsőfokú bíróságéval ellentétes döntést hozott.

[23] Az ítéltábla a fenti eljárás keretében a Be. 618. § (1) és (4) bekezdése alapján a másodfokú bíróság azon rendelkezéseit, illetve részét bírálta felül, amelyet az elsőfokú bíróság ítéletének a sérelmezett ellentétes döntéssel összefüggő felülbírálatára eredményezett, továbbá az első- és másodfokú bírósági eljárást arra tekintet nélkül, hogy ki milyen okból fellebbezett. A (2) bekezdés alapján a döntése kiterjedt az egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képező ítéleti rendelkezésekre, illetve ilyen rendelkezések meghozatalának szükségességére is. Ugyanakkor a fellebbezés tartalmára tekintettel a Be. 618. § (4) bekezdése szerint a részfelmentő rendelkezést nem bírálhatta felül, a megalapozottság pedig a Be. 619. § (4) bekezdése alapján nem volt vizsgálható.

[24] A felülbírálat során az ítéltábla megállapította, hogy az eljáró bíróságok az eljárásukat a perrendi szabályok betartásával folytatták le. Ahogy a törvényszék, úgy az ítéltábla sem észlelt az ügydöntő határozatok hatályon kívül helyezését eredményező, a Be. 607. § (1) bekezdése, illetve a Be. 608. § (1) bekezdése szerinti továbbá – a Be. 618.§ (3) bekezdés a) pontja alapján, a Be. 590.§ (5a) bekezdésében írt korlátok között vizsgálendő – Be. 609. § (1) és (2) bekezdése szerinti eljárási szabálysértést, amely az ügy érdemi elbírálását kizárta volna, ilyenre egyébként a felek sem hivatkoztak.

[25] A törvényszék helytállóan jutott e körben arra a következtetésre, hogy a beismerő nyilatkozat elfogadásának és az azon alapuló ügydöntő határozat meghozatalának az elsőfokú bíróság részéről akadály nem volt.

[26] A másodfokú bíróság eljárása csak annyiban kifogásolható, hogy ítélete rendelkező részének a kihirdetéskor jelen volt védő részére történő átadása során nem volt figyelemmel a büntetőeljárási törvény vonatkozó rendelkezéseire. A Be. 589. §-a alapján a másodfokú eljárásban is alkalmazandó Be. 549. § (4) bekezdéséből illetőleg a Be. 551. § (1) bekezdésében írtakból kitűnően a rendelkező rész kézbesítésére még a jogorvoslati nyilatkozatok megtételét megelőzően kell (kellett volna), hogy sor kerüljön, azonban a jegyzőkönyvből megállapíthatóan azt a tanács elnöke az I.r. vádlott védőjének csak a fellebbezése bejelentése után adta át. Ez a relatív eljárási szabálysértés ugyanakkor az ügy érdemére kihatással nem volt.

[27] Helyesen járt el a törvényszék, amikor az ítélet indokolásának az I.r. vádlott előéletére vonatkozó adatait a Be. 561. § (3) bekezdés b) pontjában rögzítettek szerinti további releváns adatokkal kiegészítette. Ezt meghaladóan a harmadfokú nyilvános ülésen elhangzottak alapján annyi kiegészítés tehető, hogy a vádlott egy fiatalkorában elszenvedett sérülése következtében a lépe eltávolításra került, amely miatt gyógyszeres ellátásban részesül.

[28] A tényállás megalapozottsága nem volt vizsgálható, az indokolási kötelességének pedig – az adott eljárási forma által megszabott jogszabályi keretben – mindkét eljárás bíróság eleget tett.

[29] A harmadfokú felülbírálat alá tartozó (az I.r. vádlott büntetőjogi felelősségének megállapításához vezető) cselekmények tekintetében a bíróságok okszerű következtetést vontak az I.r. vádlott bűnösségére és a cselekményei másodfokú bíróság általi minősítése mindenben megfelel a büntető törvény rendelkezéseinek, a jogi indokolásban e körben általa rögzítettek helytállóak. Így helyesen ismerte fel a törvényszék, hogy az állandósult joggyakorlat értelmében minden olyan esetben, amikor a védekezésre képtelen sértettől az elkövető nem csak idegen, értékkel bíró dolgot, hanem okiratot is elvesz, a kifosztás és az okirattal visszaélés közti alaki halmazat valóságos (BH2021.192.). A jelen ügyben akkor, mikor az I.r. vádlott a társaival a sértett táskáját tulajdonította el, előre kellett látnia, hogy jellege folytán a sértett abban tárolja iratait is, és azok ily módon történő elvétele jogellenes, erre tehát eshetőleges szándéka kiterjedt. Indokolása e tekintetben mindössze annyiban egészítendő ki, hogy a személyazonosító igazolvány, a TAJ-kártya és az adókártya a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 323. § (1) bekezdése alapján minősül közokiratnak.

[30] Miután a felmentő rendelkezést jogorvoslati támadás nem érte, ez a harmadfokú eljárásban sem volt felülbíráható, azonban a másodfokú bíróság e döntése kapcsán megjegyzi az ítéltábla, hogy a tényállásnak az elsődleges tényeket kell tartalmaznia, amelyből a másodlagos – azaz az elkövető tudattartalmára vonatkozó – tényekre a következtetést a jogi minősítés körében kell levonni. Nem követelhető meg tehát az, amit a másodfokú bíróság ítélete indokolásában (a [16] bekezdésben) elvárásként megfogalmazott, nevezetesen az, hogy az elkövetőnek a sérülés előidézésével kapcsolatos szándékát is a tényállásban kellene rögzíteni ahhoz, hogy abból az elkövető Büntető Törvénybe ütköző magatartása megállapíthatóvá váljon. A jelen ügyben a 2021. január 1-jei cselekmény kapcsán az irányadó tényállás olyan elkövetői cselekvőseget rögzít, amely a kívülágban megjelenő, és bárki számára felismerhető tényei alapján objektíve alkalmas volt testi sérülés előidézésére. Ez a sértett mellkason történő megütésében, és abban nyilvánult meg, hogy ennek az ütésnek a következtében a sértett egyensúlyát veszítve a földre esett (így ez az ütés erejét is jellemzi). Ilyen körülmények között az elkövetőtől elvárható annak előre látása, hogy a magatartásának következtében akár 8 napon belül gyógyuló (pl. zúzódásos, horzsolásos jellegű) sérülések bekövetkezhettek, és ebbe legalábbis belenyugodva cselekedett. Vagyis eshetőleges szándékára az eredmény (könnyű testi sértés) tekintetében az elsődleges tények alapján

anélkül is aggálytalan következtetést lehet(ett volna) vonni, hogy annak – egyéb iránt is csak a törvény szándékosságát szabályozó rendelkezése szerinti – szöveges megjelenítése a tényállásban nincs. Az eredmény elmaradása pedig értelemszerűen a szándékos bűncselekmény kísérletekénti értékelését vonhatta volna maga után.

[31] A büntetés kiszabása során irányadó körülményeket a törvényszék helyesen tárta fel, azokat csak az időközben bekövetkezett rövidebb, további 5 és fél hónapnyi időmúlással lehet kiegészíteni. Helyesek, és a bünteteskiszabás során értékelhető tényezőkről szóló 56/2007. BK vélemény III.4. és III.10. pontjában foglaltakkal összhangban állóak azon megállapításai is, melyek szerint a nehéz életkörülmények között élő, s így kiszolgáltatottabb társadalmi helyzetű (hajléktalan) sértett sérelmére történt elkövetés súlyosító tényező, míg a büntetési tételkerethez képest nem túl hosszú időmúlás – még azzal együtt is, hogy az I.r. vádlott közben kényszerintézkedés hatálya alatt állt – a büntetés jelentős csökkentését nem eredményezheti. Helyesen ismerte fel a törvényszék azt is, hogy a fogvatartásban lévő terhelt a kiskorú gyermeke tartására enyhítő körülményként alappal nem hivatkozhat. A bünteteskiszabási körülményekkel összefüggésben a másodfokú bíróság által egyebekben kifejtettekkel az ítéltábla szintén maradéktalanul egyetértett.

[32] Az I.r. vádlott lépeltávolítása következtében gyógyszeres kezelése a joghátrányra érdemi kihatással nincs, az az enyhítő körülmények körében elhanyagolható súlyt képvisel.

[33] Ezzel szemben az I.r. vádlott tekintetében, miután nevezett a cselekmény elkövetése idején a 18. életévét épphogy betöltötte, a fiatal felnőttkor az enyhítő tényezők köréből nem mellőzhető. Téves az az álláspont, mely szerint a fiatal felnőttkor csak büntetlen előéletű elkövetők esetében értékelhető. A bünteteskiszabás során értékelhető tényezőkről szóló 56/2007. BK vélemény II/1. és II/4. pontjának egybevetésével egyértelmű, hogy ilyen korlátozást az iránymutatás nem tartalmaz, pusztán arra mutat rá, hogy a büntetlenség a fiatal felnőtt kor mellett további enyhítő körülményt nem képez, nem zárja ki ugyanakkor, hogy a bíróság a személyiség életkorból fakadó kiforratlan voltát büntetett előélet esetén is az enyhítő tényezők körében figyelembe vegye. Ennek súlya azonban nyilvánvalóan igazodik a vádlott előéletéhez, így jelen ügyben – pontosan ez alapján – túlzott nyomatékkal nem lehetett értékelni. Ugyanis, ahogyan arra az ügyészi átirat is utal, előélete igen kedvezőtlen, a jelen eljárásban terhére rótt, többszörös bűnhalmazatban álló cselekményeket kettő, próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés büntetés hatálya alatt valósította meg, korábbi, szabadságelvonással nem járó büntetései sem gyakoroltak rá kellő visszatartó erőt.

[34] Ellenben az ítéltábla úgy ítélte meg, hogy a másodfokú bíróság a büntetés kiszabásakor nem tulajdonított kellő jelentőséget az általa hozott felmentő rendelkezésnek, a kiszabott szabadságvesztést az újabb időmúlásra, valamint a fiatal felnőtt kor enyhítő jellegére tekintettel a másodfokú bíróság együttesen eltúlzottnak értékelte, ezért mérséklésre szorult, azt az elsőfokú bíróság által kiszabott szabadságvesztés büntetésben találta már arányban állónak. A 3 év 6 hónap tartamú szabadságvesztés méltányos, a beismerés és tárgyalásról lemondás eljárás gyorsító hatását értékelő, és még az újabb időmúlás enyhítő jellege mellett is törvényes, így annak további enyhítése – szemben a védői érveléssel – nem

indokolt. A mellékbüntetés alkalmazására mindkét eljárás bíróság által törvényesen került sor, és annak a másodfokú bíróság által megemelt tartama is igazodik a feltárt bűnösségi körülményekhez, így csökkentésére az ítéltábla nem látott lehetőséget.

[35] Helytálló az az ügyészi észrevétel, mely szerint az I.r. vádlott jelen ügyben bűnügyi felügyelet hatálya alatt – annak elrendelése ellenére – nem állt. A Szombathelyi Országos Büntetés-végrehajtási Intézettől kapott tájékoztatás szerint letartóztatása 2022. március 23. napjával szűnt meg, de azután ténylegesen nem szabadult, mert fogvatartásba vették vele szemben az ügyész által hivatkozott 10 nap elzárást, majd annak leteltével megkezdtek a bíróság 13.Szpá.1985/2021. számú ügyében alkalmazott elzárás végrehajtását, amelyből három nap letöltése után az I.r. vádlott ismét jelen ügyben került letartóztatásba – 2022. április 6. napjától.

[36] A másodfokú ítélet egyéb rendelkezései törvényesek.

[37] A fentiekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság a Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság ítéletét vádlott I.r. vádlottat érintően a Be. 624. § (1) bekezdése alapján – a szabadságvesztés büntetése tartamát és a beszámított bűnügyi felügyeletet érintően – megváltoztatta, egyebekben – annak helyes indokainál fogva – Be. 623. §-a alapján helyben hagyta.

[38] Az I.r. vádlott fogvatartásának helye időközben megváltozott, ezért azt jelenlegi tényleges tartózkodási helyként feltüntette, továbbá mivel az elsőfokú ítélet a vádlott személyi adatait megelőzően a vádlottal szemben első ízben elrendelt letartóztatásának befejező időpontját tévesen állapította meg (a bűnügyi felügyelet elrendelésének napja ugyanis – még annak tényleges fogvatartásba vétele esetén – sem ebbe, hanem a súlyosabb korlátozással járó letartóztatásba számítandó be), azt helyesbítette.

[39] Az eredményes fellebbezésre tekintettel a Be. 617. §-a alapján alkalmazandó Be. 613. § (1) és 613. § (2) bekezdés a) pontja alapján az I.r. vádlottat mentesítette a harmadfokú eljárásban felmerült, a védő jelenléti és felkészülési díjából álló bűnügyi költség megfizetésének terhe alól.

[40] A másodfokú ítélet kihirdetése óta az I.r. vádlott által letartóztatásban töltött időt a vele szemben kiszabott szabadságvesztés tartamába a Btk. 92. § (1) bekezdése alapján beszámította.

Budapest, 2024. február 16.

dr. Borbás Virág Bernadett s.k.

dr. Cserni János s.k.,

Raczky Katalin s.k.,

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró

A Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság 24.Bf.7821/2023/28. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság 5.Bhar.308/2023/20. számú ítéletében írt változtatással 2024. február 16. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2024. február 16.

dr. Borbás Virág Bernadett s.k.

a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Moncz Tímea

tisztviselő